

— Защо си плакала?

Мълчаливо стискамъ счупената дръжка и не смѣя да про-
думамъ, за да не заплача пакъ.

— А! Пакъ ли стомничка си счутила? — каза весело той.
Колко ти оставатъ още?

Всѣка пролѣтъ, на задушница, съседкитѣ и роднинитѣ
ми донасятъ стомнички, наичени съ цвѣтя, за душитѣ на
умрѣлитѣ. Лъскави, шарени стомнички, на върха съ птичи или
заешки главички. Тая задушница бѣхъ събрала петъ. Останали
ми бѣха две. Сега счупихъ едната. Татковиятъ въпросъ събужда
въ мене спомена за всички хубави счупени стомнички и азъ
се разплаквамъ безгласно.

— Недей плака! — казва татко. Азъ ще ти купя до година
отъ панаира по-хубави.

Това не ме утешава.

— Я вижъ, — сочи татко подъ миндера — какво съмъ ти
събралъ.

Навеждамъ се и виждамъ купъ мукавени кутии и макари.
Грабвамъ ги радостно. Отъ тѣхъ ще си направя кжца за куклитѣ.
Става ми драго и се усмихвамъ. Право казва баба: „Когато ти
е мжчно, помисли си за нѣщо хубаво, което има да става, и
ще ти мине“. Ето ти сега едно хубаво нѣщо. Ще си направя
чудесна кжца, а пѣкъ макаритѣ ми ставатъ вече 130.
Отъ тѣхъ строя високи кули и джамии. Седнала съмъ да
плача. Колко-хубави нѣща само има да ставатъ. Нали като
изтъче мама платното, ще идемъ да го бѣлимъ при пчелитѣ,
а пѣкъ днесъ ...ей сега ... Изведнажъ се сепвамъ: нѣщо
хубаво имаше да става ... Какво бѣше то? ...

— Божичко! Ами нали баба и кака ме чакатъ за лозе!
Бързо изтичвамъ горе у дома.

— Где е баба?

— Ами тѣ излѣзоха отъ горнята улица да те срещнатъ.
Не ги ли видѣ?

— Азъ минахъ отдолу, за дюкяна.

Тичамъ на горнята улица, но нѣма никой.

— Много се забави, — казва мама — и тѣ сж отишли.

Не си струва да плача сега, когато мога да си играя
съ куклитѣ ...

БЛѢНИКА

*Човѣкъ безъ родители е сиракъ; безъ родина — два
пжти по-голямъ сиракъ.*